

— Δὲν ἔχω συγγενεῖς, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις.

Καὶ τὸ ἀξέβραστον αὐτῆς πρόσωπον ἐγένετο αἴφνης αὐστηρόν. Ἐν τῇ ὀδυνηρᾷ ταύτῃ ὥρᾳ, τῇ σκληροτέρᾳ καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου τῆς προστάτιδος τῆς, ἀπέβαλεν ἡ κορασις πᾶν τὸ παιδικόν, ἐγένετο νεάνις, κυρία Μονφόρτ. — ἡ μικρὰ Μαρκέλλα ἐπέταξεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον μετὰ τῆς ὑμενοῦς ψυχῆς τῆς Ἑρμίνης.

— Δὲν ἔχεις συγγενεῖς; Τότε λοιπὸν θά ἦσουν . . .

— Ὅχι, κυρία, ἐγὼ εἶχα χαθῆ ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν, τὸν πατέρα μου δὲν εἰμπόρεσα νὰ τον εὔρω· εἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ πλέον δὲν τον ἐξαναεῖδα.

Μετὰ πόσης βραδύτητος καὶ πικρίας ἡ Μαρκέλλα ἀνεμνήσθη τῶν λυπηρῶν τούτων ἀναμνήσεων τοῦ βίου τῆς! Ἄλλ' ὅμως ἡσθάνετο ποιάν τινα εἰρωνικὴν εὐαρέσκειαν, βεβαιουῖσα τοὺς ἀνθρώπους τούτους ὅτι ἦτο μόνη, ὅπως μόνη, ἐπὶ τῆς γῆς.

— Μὰ τότενες λοιπὸν, κορίτσι μου, εἶπεν ἡ κυρία Γρεναρδώνη, ἡ ἀξαδέρφη μου θὰ ἔκανε καλλίτερα νὰ σου δώσῃ ἀναθροφή νὰ ταιριάξῃ μὲ τὴν κατάστασί σου καὶ ὄχι νὰ σε ἀναθρέψῃ σὰν νᾶσουνε καμμιὰ πριντσιποπούλα.

Ἡ κυρία Περμενῆ διὰ νεύματος ἀξιοπρεπεστάτου ὑπέδειξεν εἰς τὴν κυρίαν Γρεναρδώνη τὸ ἄτοπον τῆς ἐκφράσεώς τῆς, πάραυτα δὲ αὐτὴ ἐκλείσει τὸ στόμα τῆς μετὰ δυσαρεσκείας.

— Καὶ τώρα τί ἀπόφασιν ἔχεις, κόρη μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Περμενῆ.

— Καμμίαν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα μετὰ πάσης ἀθρότητας.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἀπορασίσης κᾶτι τι, ἐπέμεινε λέγουσα ἡ γηραιὰ μετὰ τρόπου ἐπαγωγῆ ἄμα καὶ σκληροῦ.

Ἡ Μαρκέλλα ἡσθάνθη ὅτι προετίμα πολὺ μᾶλλον τὴν τραχεῖαν ὕβριν ἐκείνης, ἢ τὴν ἐπίπλαστον περιποίησιν ταύτης. Διὰ τοῦτο κατένευσε σιωπῶσα.

— Ἐνοεῖς, κόρη μου, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Περμενῆ, ὅτι ἡμεῖς δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ φιλόπρῳπον ἔργον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ἡ ἀνεψιά μου, καὶ νὰ φροντίσωμεν περὶ σοῦ; σὺ πρέπει νὰ ὑποδείξῃς ποῖοι εἰμποροῦν νὰ σε. . .

Ἡ Μαρκέλλα ἐγειράσα τὴν κεφαλὴν εἶπε;

— Πολὺ καλὰ, κυρία, ἐκατάλαβα.

— Θὰ πᾶς νὰ εὔρῃς καμμίαν φιλικὴν σου οἰκογένειαν;

— Τώρα ἀμέσως.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ θὰ μας μηνύσῃς τὴν ἀπόφασίν σου. Τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον ἔχομεν διὰ. . .

Ἄλλ' ἡ Μαρκέλλα δι' ἐνὸς βλέμματος ἀνέστειλε τὴν εὐφράδειαν τῆς γηραιᾶς, ἥτις ὅμως ὑπολαβοῦσα προσέθηκεν:

— Εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς μαζί σου μερικὰ πράγματα ἀπ' ἐκεῖνα πού σ' εἶχε δώσῃ ἡ εὐεργέτις σου, μερικὰ ἀσπρόρρουχα, λόγου χάριν.

— Εἰμπορῶ νὰ κρατήσω τὸ φόρεμα πού φορῶ; ἠρώτησε μετὰ ψυχρότητος ἡ Μαρκέλλα.

Ἦτο δὲ τὸ φόρεμα ὅπερ ἐφόρει πορευομένη εἰς τὴν ἀγορὰν μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς « τῷ καιρῷ ἐκείνῳ », οἴμοι! ὅστις τοσοῦτον ἀπέειχε, καθ' ὄν ὡς χαρμύσσον ἐορτὴν ἐθεώρει τὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν.

— Βεβαίως. Καὶ ὅταν εὔρῃς μέρος νὰ καθίσης, τότε πρέπει νὰ σου ῥάψουν ἕνα μαῦρο φόρεμα. . .

— Ἄς εἶνε, ἀπεκρίθη ἡ κορασις μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχρότητος. Εἰμπορῶ, κυρία, νὰ πάρω καὶ ἕνα καπέλλο καὶ ἕνα ἐπανωφοράκι;

Δὲν ἠδύνατο νὰ τη ἀρνηθῶσιν· ἐνεδύθη λοιπὸν ἐνώπιον τῶν γυναικῶν. Ὁ κ. Περμενῆς εἶχε καταβῆ εἰς τὸν κῆπον περιχαρῆς, διότι ἐβλεπε τὰ πράγματα διευθετούμενα φιλικῶς. Ὅτε δὲ ἡ Μαρκέλλα ἠτοιμάσθη, διῆλθε πρὸ τῶν κληρονόμων νεύσασα τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον χαιρετισμοῦ, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μακαριτίδος Ἑρμίνης.

Στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ποδὸς τῆς κλίνης παρετήρησεν ἀπαξ ἔτι τὸ προσφιλὲς πρόσωπον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν στεγνοί, διότι ἡ ὠμότης τῶν ἀγνώστων ἐκείνων ἀνθρώπων εἶχε ξηράνη τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν τῆς. Παρετήρησεν ὦραν πολλὴν καὶ περιπαθέστατα τὸ προσφιλὲς πρόσωπον, ἵνα παραλάβῃ ἐν τῇ μνήμῃ τῆς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ αἰώνιον, ἐκλινεν ἔπειτα πρὸς τὰς ἐσταυρωμένας χεῖρας τὰς κρατούσας τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ τὰς ἡσπᾶσθη εὐσεβῶς μετὰ τοῦ τρόμου ἐκείνου, ὃν τὸ τοῦ θανάτου ψῦχος ἐμποιεῖ εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας ἔτι τί ἐστὶ θάνατος.

— Ὑγίαινε, δευτέρῃ μου μητέρα, εἶπε ταπεινῆ τῇ φωνῇ. Ἐπειτα δὲ στρεφομένη πρὸς τὴν διακόνισσαν προσέθηκεν:

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀδελφῆ μου, διὰ τὴν καλοσύνην τὴν ὅποιαν ἐδείξατε πρὸς ἐμέ.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐκλείσει τὴν θύραν, κατέβη τὴν κλίμακα δρομαία, διῆλθε πρὸ τῶν δύο ἀναμενουσῶν αὐτὴν γυναικῶν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ἐστιατορίου, καὶ ἐξηφανίσθη ὡς ἐναέριον ὄπισθεν τῆς ἔξω κιγκλιωτῆς θύρας.

— Τὴν εἶδες ἐκεῖ τὴν αὐθάδισσα! εἶπεν ἡ κυρία Γρεναρδώνη, χαρὰ ἴς το! δέ μας εἶπε οὔτε ἕνα « ἔχετε γειά! »

— Τί νομίζεις! ἀπεκρίθη ἡ γηραιὰ, θὰ εἶνε φοβερὰ κακομαθημένη!

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ὁ ἄνθρωπος, αἰώνιως ἐνασχολούμενος εἰς τὸ νὰ ἐποφθαλιᾷ ὅσα δὲν ἔχει, καὶ νὰ θρηνηῇ ὅσα πρὶν εἶχεν, ὀλίγας εὐρίσκει στιγμὰς ἵνα χαρῆ ὅσα ἔχει.